

fe at befæste de Stillinger, vi skulle forsvare. Det er ogsaa af den Grund, Fæstningsartilleriet har været foreslaaet forøget, forbi et talrigt Artilleri og faa udstrakte Befæstningsanlæg som muligt gjør det tænkeligt, at vor lille Hær, der aldrig kan faae den Manøvredygtighed, der kan maale sig med vore eventuelle Modstanderes, kan faae den fornødne Modstandskraft, kan faae den rette Tillid til sig selv. Ved Ingenieur-tropperne er det navnlig visse Kompagnier, der i den senere Tid ere komne til; det er Sernbanskompagnier og Telegraf- og Signalkompagnier. Telegraf- og Signaldesenet vil komme til at spille en større Rolle i tilkommende Krige, og for os navnlig vil et stort Antal af Ingenieurtropper, oplærte i Telegraf- og Signaltjeneste, være nødvendigt, fordi en stor Del af dem skal anvendes i Stationer ved Kysterne for i Tide at give os Underretning om, hvor Sjenden eventuelt vil gjøre Landgang. — Hvad Mandskabets Udfkrievning angaar, da har jeg ikke meget at anføre om, hvad Forslaget derom indeholder. Der er unegtelig den Forandring, at Fodfolkets Afdelinger ikke skulle have et bestemt Antal Rekruter, saaledes som det var paatænkt i det oprindelige Lovforslag. Man vil som hidtil, naar de andre Afdelinger have faaet deres Mandskab, tildele Fodfolket det, der bliver tilovers, med en Liendebel til hver Halvbrigade. Grunden, hvorfor der i det oprindelige Lovforslag var foreslaaet, at Antallet af Rekruter skulde være fast, var for at egalisere Antallet af Mandskab ved de forskellige Batailloner, og dette vilde navnlig tidligere have været af stor Betydning, naar man kunde tænke sig, at Udfkrievningsmassen antog meget store Dimensioner som for flere Aar tilbage, hvor netop den Omstændighed, at Rekruternes Antal ikke var fixeret, kuldstatede en Del af Bestemmelserne for Mandskabets senere Uddannelse, idet Bataillonerne bleve saa talrige, at de allerede i Rekrutstyrken havde det Antal, der skulde rykke i Leir; man fik derfor ikke indkaldt det ældre Mandskab. For Diebliffet er dette ganske sikkert ikke at befrygte, men med Tiden, naar Indbyggernes Antal stiger, er det rimeligt, at ogsaa Rekrutmassen atter vil tiltage, og at det Antal Rekruter, der vil kunne udfskrives til hvert Regiment eller hver Halvbrigade, Aar for Aar vil vore. Dette er dog i og for sig ingen Ulempe mere, naar man ikke indkalder Bataillonerne til en vis bestemt Styrke, men indkalder bestemte Aargange til Bataillonerne. Naar det oprindelige Lovforslag havde foreslaaet, at det Mandskab, der blev tilovers, naar hver Fodfolksbataillon eller Regiment havde faaet sit Antal, skulde nøies med en ringere Uddannelse, var det gjort for at tilvejebringe en Besparelse; thi da vi skulle uddanne Alt, hvad der er tjenstbygtigt, og da vi dog kun kunne have en Hær af en vis Styrke, forekommer det mig rigtigt ikke at uddanne mere, end man har Brug for. Af

dette Mandskab med kortvarig Uddannelse kunde man saa tage Følt, som skulde opfylde visse Bestemmelser, s. Gr. Sygebarere etc., og lade det tiloversblevne Mandskab strax gaa over til at møde som Suppleringsmandskab i Krigstilsælde. Det vilde da ved Depoterne faae den manglende Uddannelse erstattet, og itide erstattet. Jeg kan naturligvis paa ingen Maade have Noget imod, at man giver den hele Rekrutmasse til Fodfolket den samme Uddannelse, men det er som sagt af økonomiske Grunde, at man har foretrukket det Andet. — Det Antal Rekruter, der efter Folkethingets Lovforslag skal fordeles til de forskellige Afdelinger, er tilstrækkeligt til disse Afdelinger, men jeg vilde dog ønske, at man ved Ingenieurtropperne vilde indkalde 270 Mand istedetfor kun 210 Mand. Man vilde, da med det ringe Antal Kompagnier kunne gjøre disse saa meget stærkere, og da Kompagnierne ved Ingenieurtropperne dog i Krigstilsælde efter al Sandsynlighed vilde blive halverede for at faae et større Antal Kompagnier og saaledes bedre kunne fordele dem til de forskellige Afdelinger ved Operationsheren og paa de forskellige Steder i Landet, har den store Styrke af Kompagnierne dog ikke meget at sige; men en nødvendig Følge vil da blive, at Kadrenes Antal bliver forøget noget, hvilket jeg skal komme til at omtale senere. — Der var foreslaaet, at Mandskabet ved Hæren ligesom Mandskabet ved Søværnet skulde aflægge en Jaaheed. Denne Bestemmelse er udeladt. Det forekommer mig, at Aflaggelsen af Jaaheeden i alle Tilfælde kun er ønskelig; at den binder Tropperne bedre til Afdelingerne er utvivlsomt. — Hvad Mandskabets Mødetid angaar, da har den været stærkt diskuteret. Man har for ikke at afbryde den første Uddannelseslid foreslaaet at indkalde Mandskabet noget tidligere end nu, nemlig istedetfor i Slutningen af April i Begyndelsen af April. Dette vilde der i og for sig ikke kunne siges Noget imod, saafremt man havde Lokaler, hvori Uddannelsen kunde finde Sted i Tilfælde af ugunstige Leirforhold. Saadanne Lokaler findes imidlertid ikke i fornødent Antal. Folkethingets Lovforslag gaar paa en Maade en Middelvei, idet man derefter skal indkalde til den sidste Halvdel af April, altsaa om man vil til den 15de April. Det kan til Nød gaa an, og det vil have en Fordel, nemlig den, at Mandskabets Uddannelse, inden de større Døvelser finde Sted, bliver mere fremmet. — Hvad den første Uddannelse af det indkaldte Mandskab angaar, da er Tiden, som dertil er ansat, ret tilfredsstillende med Undtagelse af Tiden for Rekruternes Uddannelse ved Livgarden; dertil er der nemlig kun ansat 5 Maanedes istedetfor, at der ved de andre Batailloner af Fodfolket er gjort Regning paa 6 Maanedes. Det er ikke let at forstaa, hvorfor Livgardens Mandskab skulde kunne opnaa den samme Dygtighed i kortere Tid end Fodfolks-